

Gjerris, M., Borkfelt, S., Gamborg, C., Harfeld, J. & Kondrup, S. (red.):

Jagt. Natur, mennesker, dyr og drab

Aarhus: Klim 2016

Bogen belyser de problemer, som den undertiden ret hidsige debat for og imod jagt rejser. Da jagt indebærer drab bliver debatten ført med etiske argumenter og disse argumenter bygger igen på forskellige opfattelser af hvad natur er, og på hvor man anbringer mennesket og dyrene på natur-kultur-skalaen. Bogens fem forfattere har ikke selv jagtbaggrund (én er dog ved at tage jagttegn) og de deler ikke samme syn på jagt, ligesom de heller ikke har samme syn på dyr og kødspisning. Bogen får derfor karakter af pro-et-contra til stort set alle argumenter i jagtdebatten.

Bogen falder i 5 kapitler. Først redegøres for jagtformer fra lystjagt til jagt som levebrød, f.eks. hos inuitter. Dernæst belyses jægerne, deres køn og klassetilhør, motivation og argumentation for drabet. Sidstnævnte går ofte ud på, at jagt er oprindelig og derfor naturlig, selvom vi ikke længere er naturfolk. Men argumenterne kan også gå modsat, at det er nødvendigt at vi som kulturvæsner "regulerer det naturlige bestandsoverskud", som det formuleres, og under overholdelse af alle jagtetiske regler.

Tredje kapitel demonstrerer de mange måder jagtdyrene italesættes som bytte, vildt og trofæ, og de forskellige måder 'jagtlatinen' (som dog gerne er af tysk afstamning) tilslører de mere brutale sider af jagten. Interessant er det,

at jægerne i deres drab på dyr har et medsamsvorent dyr, jagthunden, som de næsten får et tættere forhold til, end de har til jagtkammerater og familie.

Kapitlet om natur inddrager filosoffer som Hume, Hans Fink og Løgstrup og får beskrevet forskellen ml. en rent instrumentel og en æstetisk-eksistentiel naturopfattelse. Den sidste opfattelse beskriver de fleste jægere som en essentiel dimension i deres jagtopplevelser, der kulminerer i skuddets autenticitet og næsten-enhed med al naturen.

Sidste kapitel behandler jagten som litterært og narrativt symbol på kulturel og racemæssig overlegenhed, maskulinitet, erotisme og – naturlighed.

Overalt fremlægges de stridende tolkninger rimeligt loyalt, og selvom forfatterne selv ikke helt 'forstår' driften mod at jage, får læseren god fornemmelse for jægerens kærlighed og lyst til den særlige naturoplevelse, jagten byder på. At jægere ikke kun er motiveret af blodrus, som mange jagtmodstandere mener, kan undertegnede desuden bekræfte efter selv at have set jægere komme vadende hjem fra en fuldstændig bytteløs morgen i styrtregn, vende sig om mod den drivvåde natur, de netop kom fra, og erklære den deres kærlighed. Hvordan denne stemning kan udløse skud til et dyr, der næppe deler jægerens samfølelse med naturen, er stadig en gåde, som bogen ikke løser.

Sune Frølund
e-mail: sufr@edu.au.dk
Aarhus Universitet, Danmark